

Kedves Testvérek!

Úgy kezdődik a mai evangélium, hogy Jézus magához hívta a tizenkettőt. Nagyon ritka ez, hogy így hangzik el, hogy Jézus „a tizenkettőnek ezt mondta”, vagy „a tizenkettőt elküldte”. Általában miről hallunk? Hogy Jézus a tanítványainak mondta, hogy a tanítványait hívta magához, a tanítványait küldte el. Márk evangéliumának az elején halljuk ezt, hogy Jézus a tizenkettőt hívja magához. Arról az útról szeretnék beszélni, ahogyan a tizenkettőből tanítványok lesznek, a Jézussal töltött út során. Nyilván ezt szimbolikusan is gondolom, a súlypont hogyan alakul és változik, és hova helyeződik; a tizenkettőről a tanítványság felé.

Az első gondolat így szól. Egyáltalán mit jelent ez, hogy „tanítvánnyá leszünk”, vagy hogy „Jézus tanítványai vagyunk”? Leginkább azzal az összevetéssel érdemes utánajárnunk, hogy mi a különbség a tanuló és a tanítvány között. Ugyanis a tanuló az a valaki, aki kétségkívül valami tananyagot megtanul, attól tanuló, mert tanul valamit. Igen ám, de hogy a tanuló szereti-e a tanárát, fogalmunk sincs róla. És a tanulónak ki a párja? A tanár. A tanár kétségkívül attól tanár, hogy tanít valamit. De hogy a tanár szereti-e a tanulót? Fogalmunk sincs róla. Éppenséggel, mondjuk egy iskolaév végén lehet, hogy sokaknak szülőként vagy gyerekként van élménye arról, hogy mit jelent, amikor a tanuló és a tanár kölcsönösen utálják egymást. Miközben ők utálhatják egymást, megmaradnak tanulónak és tanárnak.

A tanítvány attól tanítvány, és lényegileg más, mint a tanuló. Közte és a mester között nem valami tananyag van, akármit is értsünk ez alatt; erkölcsi rend, abból levezetett jogrend, szabályok, hagyományok, törvények, előírások, szokások és a többi, valamiféle tananyag. Nem tananyag van köztük, hanem egy kapcsolat, mégpedig egy minőségi kapcsolat. A minőségi kapcsolatnak a jellemzője az, hogy a tanítvány mesterként néz Jézusra, akit így nevez, és a maga lehetőségei, képességei alapján szeretne olyan lenni, mint a mestere. A mester pedig attól mester, és nem egyszerűen csak tanár, aki ki tudja milyen viszonyban van a diákjával, hogy mindent oda akar adni a tanítványának. Nem csak amit tud, nem csak valamilyen tananyagot, hanem önmagát, beleértve akár bizonyos helyzetekben a saját életét.

Ezért a tanítvány és a mester közti viszony lényegileg más, mint a tanár és a tanuló közti. Amikor azt kérdezzük, hogy hogyan lesz a tizenkettőből tanítvány? Tanítvánnyá úgy lesznek, leszünk, hogy rácsodálkozunk a mesterre Jézusra. Az elsődleges küldetésünk nem az, hogy „Menj ide! Csináld ezt! Mondd azt! Hirdesd ezt!”. A keresztény ember elsődleges küldetése, hogy tanítvánnyá váljon, és hogyan válunk tanítvánnyá? A Jézussal való kapcsolat révén.

Mikor erről beszélünk, hogy a tanítványokat elküldi Jézus, akkor rögtön valahogy odakint látjuk a tanítványnak a dolgait, feladatait, küldetését és a többit. A lényeg nem odakint van, hogy ő ott akkor majd most mit fog csinálni, vagy miről beszél, hanem hogy ő maga kivé lett. Ugyanis amikor arra törekszünk, ez az elsődleges küldetésünk, hogy tanítvánnyá legyünk a Jézussal való kapcsolat révén, akkor utána bármit teszünk, és bármit mondunk, az egy tanítványnak a megnyilatkozása lesz, amivel Jézus bennünket megbízott. Ha pedig mi nem válunk tanítvánnyá, de azért mondjuk, meg hirdetjük, meg ezt csináljuk, meg azt csináljuk, meg amazt szervezzük, csinálhatunk akármit, azt nem egy tanítvány csinálta, hanem hát valaki, mondjuk egy a tizenkettő közül. A küldetés alapja az, hogy mi magunk tanítvánnyá legyünk.

A második gondolat, mit jelent a tanítványnak a tanúskodása. A tanítvány tanúskodása nem egyszerűen csak szavakat jelent, hogy akkor ezt mondom, és azt mondom, és ez történt, és... Hírt adok arról, hogy az Istennel való kapcsolatomban mit éltem meg és az milyenné formált és alakított engem. Elsősorban akkor erről van szó. Az örömhír nem bizonyos mondatoknak az elismételgetése, hanem tanúság Jézus mellett.

Hadd hozzak erre három lépést. Első. Sokan vannak, azt gondolják, a küldetés, hogy akkor tanítvány, és akkor hirdeti az örömhírt, ha bizonyos mondatokat mondunk. Nézzétek el

nekem ezt a talán kritikusnak tűnő megjegyzést! Ha egyszerűen csak mondatokat mondunk, azok a mondatok lehetnek igazak, a szónak szoros értelmében, de attól még az hogyan válik örömhírré? Mintha szavakban bízánk, mintha nem lenne szükséges tanítvánnyá lenni, mint hogyha nem az egész életünk lenne ott mögötte, hanem egyszerűen csak elég szavakat kimondani, és azoknak maguktól hatást kellene gyakorolni. Ezt úgy hívják, hogy szómágia, és köze sincs a kereszténységhez.

Második. Arról van szó, hogy tanúságot teszek arról, hogy az Istennel való kapcsolat énbennem hogyan lett örömmé. Mikor rájövök, hogy az örömhír meghirdetése nem szavaknak az ismételtetése, hanem a szónak legjobb értelmében egy tanúságtétel. Az Istennel való kapcsolat személyes élményének az elmondása, átadása. Akiben az istenkapcsolat örömmé lett, ez akkor esetleg hatást gyakorolhat egy másik személyre, mert ő tud kapcsolódni ehhez az élményhez, meg a tanúságtevő öröméhez. Akkor nála is úgy megjelenik, hogy ez tényleg egy öröm.

A harmadik lépés az, hogy nem a tanítvány örömről van szó, hanem a másik ember örömről. Ezért elküldenek bennünket – ugye, most a szentírás szavával élek: úzzetek ördögöt, gyógyítsatok beteget, és én cselekszem érted valamit a te nyomorúságodban, nehézségedben, szenvedésedben. Amikor én cselekedtem érted, akkor te elkezdesz örülni. Ez a te élményed, ez a saját örömed, a saját élményed. Kikezdzhetetlen öröm jelenik meg nálad, mert a mi révünkön ott történt valami cselekvés, és az belőled egy természetes örömet és hálát váltott ki.

A harmadik gondolat így szól. Akkor tehát az örömhír hirdetése alapvetően és lényegileg nem szavakkal történik, hanem tettekkel, cselekvéssel. Jézus elküldi a tizenkettőt, hatalmat ad nekik arra, hogy cselekedjenek. Azzal fejeződik be a szentírásnak ez a része: „És sokakat segítettek.” Akármilyen érdekes is, de nem elsősorban arra van szükségünk, hogy valaki mondja, hanem hogy valaki cselekedjen értünk, és jól esik, ha meg is értjük, hogy mi történt. A cselekvésnek mi a jelentése, a jelentősége és az üzenete?

Ezért, mikor azt mondja Jézus: „Menjetek! Ne legyen pénz nálatok, nem kell két köpeny.” Ha ti cselekedni fogtok másokért, ott gyógyítotok betegeket, kiűzitek, hát akkor be fognak titeket fogadni, nyugodjatok meg. Akkor nem kell nektek kabát; jót fogtok tenni emberekkel, biztos lesz egy jószándékú valaki, azt mondja „Nekem ez egy örömhír. Gyere, akkor aludj nálunk! Látom, még egy kabátod sincsen.” Szóval, mikor Jézus elmondja, hogy „Nem kell pénz, hagyjátok ezt!”, hogy akkor ezzel hova teszi a hangsúlyt? Nagyon világosan oda, hogy mi fölismerjük azt, tanítványok, hogy a küldetésünkben, az evangéliumban, az evangéliumnak és az örömhír meghirdetésének nincs semmilyen föltétele, és nincs akadály.

A következő gondolat így szól. De kétségkívül, a tanítványságnak, és az evangélium hirdetésének, ami elsősorban cselekvést jelent, van belső föltétele. A szentírása tanúsága szerint ez a megtérés, ez a belső föltétele. Ha most meg akarnánk fogalmazni, mi az, hogy valaki megtért, és tanítvánnyá lett? Nagyon egyszerűen a Jézussal való bizalmi kapcsolat köré szervezem az életem. A Jézussal való bizalmi viszonyom felől nézem az életet. A Jézussal való bizalmi kapcsolatomban alapján hozom meg a döntéseimet az élet hétköznapi területeire vonatkozóan is. A Jézussal való bizalmi kapcsolat súlypontjából szervezem a személyiségemet, és alakítom ki az erényeket önmagamban. Tulajdonképpen ez a megtérés.

A záró gondolat így szól. Mire kaptunk akkor küldetést? Nagyon természetes, mélyen emberi kapcsolatra egymással. Jézus azt mondja. Menjetek kiszolgáltatott emberként a nyomorúságban lévő, kiszolgáltatott emberhez! Ne a saját kiszolgáltatottságotok körül keringjete, hanem enyhítsétek a másik ember nyomorúságát! Amikor ezt megtettétek, és elmondjátok, hogy miért is tettétek, számíthatok arra, hogy erre őszinte, igaz, örömből és hálából fakadó választ fogtok kapni. Egyszer csak ott, ezen a természetes emberi talajon szárba szökken Isten országának örömhíre. Amen.